

Od autorky *Kniha nepokoja*
a *Návrat*

Alica Bartková

PIKOVÁ SEDMA

TATRAN

PIKOVÁ SEDMA

Alica Bartková

PIKOVÁ SEDMA

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015
ako 5037. publikácia a 122. zväzok edície Slovenská tvorba.

Prvé vydanie

Obálku navrhol VRANART, Peter Hrevuš.

Zodpovedná redaktorka Lucia Žáryová

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Výtlačila tlačiareň Alfa print, s.r.o.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Alica Bartková 2015

Cover design © VRANART, Peter Hrevuš 2015

© Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0733-1

1.

JE JESENNÉ RÁNO, slnečné lúče dopadajú cez farebné listy stromu pred domom, cez záclonu s bodkovaným vzorom, až na tvár jeho pána. V takomto čase cítiť v dome vôňu kávy a dym z rannej cigarety. Teraz všade cítiť čudný zápach. Pán mu už dlho nedal granule, ani nič iné. Aj voda v miske sa mu už dávno minula. Ťahá ho za nevládnú ruku, trhá košeľou, nohavicami, pokúša sa odtriahnuť ho o kus ďalej, no márne. Striedavo ťahá a breše. Olizuje mu tvár, trhá, breše, nič nepomáha. Jeho pán leží na zemi, má prázdny pohľad, nehýbe sa, nereaguje. Cíti niečo nedobré. Vyšpinil sa pred dverami, na ktoré predtým húževnato, no márne škriabal. Pobehuje sem a tam, z kuchyne do chodby, aj do obývačky, kam ho pán inak púš-

ťa len málo, potom zase naspäť, aby sa o to pokúsil znova. Prebrať ho alebo privolať nejakú pomoc.

* * *

Chcel zanádať, ale zarazil sa. Keď sa pozrel na svojich kolegov a na celú situáciu, zdalo sa mu to nevhodné. Aj keď v duchu nadáva už od rána. Vlastne v poslednom čase sa mu v mysli nijaké iné slová neobjavujú tak často ako nadávky. Inšpektor Jablonský zase dostal prípad, kde nie je jasné takmer nič. Dom v okrajovej časti mesta, susedných domov napočítal šesť, asi o kilometer je už len hustý les. Stojí nad mužom, ležiacim na boku medzi stolom a kuchynskou linkou. Suseda, ktorá privola la políciu, pretože muž jej už dva dni neotváral a jeho pes vo vnútri štekal ostošest', tvrdí, že bol bezproblémový, milý, a netuší, kto by ho mohol zabiť. Ako inak. Že ho niekto zabil, je jednou z mála vecí, ktorá je jasná, pretože rana na hlave mu zdeformovala lebku. Zostala po nej malá priehlbina a veľký hematóm. Ale ani stopy po krvi. Našťastie. Na mláky zaschnutej či čerstvej krvi si už zvykol, ale stále na ne nerád pozerá. Tak to už bude vždy. Telo značne cítiť, čo tiež nie je príjemné. Lekár predpokladá, že tu môže ležať zo dva-tri dni. Zo-

brali odtlačky z dverí, z okna, z pohárov na kuchynskej linke... staví sa, že budú patriť iba obeti. Všetko vyfotografovali, zaistili jeho telefón, ktorý sa medzičasom vybil, a telo už čaká zabalené v čiernom igelite, aby ho previezli na patológiu. Od susedy vedia, že mŕtvy muž má päťdesiatdeväť rokov, žije sám, rodinu vraj nemá. Na to by sa však veľmi nespoliehal, pretože v takýchto prípadoch sa zvykne ukázať, že obeť má nejakého vzdialeného príbuzného, ktorý sa časom prihlási s nádejou, že niečo zdedí. Vek a meno, Samuel Lichý, sa potvrdili aj z dokladov, ktoré našli v jeho bunde zavesenej na vešiaku v chodbe. V interiéri nevidieť známky zápasu ani vlámania. Kuchyňa prevažne zo svetlého dreva je vo vidieckom štýle, ale už vynovená, obývačke v zemitých farbách kraluje plastový televízor pred modernou sivou sedačkou, spálňa je neutrálna, obyčajná, manželská posteľ, vstavaná skriňa, nočný stolík... nič výnimočné, všade je čisto, o svoj príbytok sa staral. Nijaké zhodené stoličky, rozhádzané a rozsypané veci, ani vybrakované šuplíky a skrine. Suseda tiež potvrdila, že tu asi nič nechýba. Lúpežné prepadnutie to teda nebolo. Ten, kto ho zabil, sem musel vniknúť nenásilne, takže Samuel buď nezatvoril dvere a vrah ho prekvapil, alebo vraha poznal a pustil ho sám. A išlo mu iba o to, aby

ho zabil. Vražedná zbraň sa, samozrejme, nenašla. Možno budú múdrejší, keď zapnú jeho mobil, preveria posledné volané čísla, posledné napísané esemesky... No možno aj nie. Ak sa nenájdu nejaké odtlačky, ktoré už majú v databáze, alebo ak neexistia, s kým mal nejaký konflikt, skrátka aspoň niečo podozrivé, nemajú sa čoho chytiť. Peter Jablonský neznáša nekonfliktných, milých a mŕtvych ľudí.

Z okolitých domov sa už začínajú schádzať susedia. Aspoň mu uľahčujú prácu, pretože ich musí aj tak jedného po druhom vypočuť, či nezaregistrovali niečo podozrivé. Za policajnou páskou sa tlačia piati ľudia, tri ženy a dvaja muži, jeden pár zavesený do seba. Keď kráčaľ k nim, všetci nahodili takmer rovnaký výraz, aký videl už najmenej stokrát. Sčasti ustarostené, nechápavé, šokované a sčasti zvedavé tváre naňho hľadeli a on stále nevedel, či to iba hrajú, lebo si myslia, že sa taký postoj od nich očakáva, alebo sa tak naozaj cítia.

„Inšpektor Jablonský,“ povedal a vytiahol odznak. To gesto sa mu vždy zdalo trochu zbytočné, pretože sa na odznak aj tak nikto nepozrie. „Vy ste susedia?“

Postupne sa všetci ozvú: „Hej.“ „Sme susedia.“

„Čo sa stalo Samovi?“ Prvý sa ozval muž, ktorého sa za rameno držala žena.

„Žiaľ, je mŕtv.“

„To už vieme. Ale čo sa mu stalo?“

„To zatiaľ nemôžeme povedať s istotou, ale zdá sa, že bol zavraždený.“

„Čo?!“ Ozvalo sa takmer zborovo. Žena naľavo si už predtým zakrývala ústa rukou, no zdvihla k nim aj tú druhú. „To nemôže byť pravda. Kto by ho zabil?“

„To sa snažíme zistiť. Nevšimli ste si v poslednom čase niečo podozrivé?“

Najprv vyzerali, že sa snažia loviť v pamäti, potom sa pozerali jeden na druhého, aby napokon svorne povedali, že nie. Nevideli, nepočuli. Pretože vedel, že z nich teraz nič nedostane, a pravdepodobne ani inokedy, rozhodol sa, že sa ešte vráti do domu prezrieť povalu, ktorá často prezrádza o človeku viac ako priestor, ktorý bežne obýva.

„Dám vám svoje číslo. Ak si na niečo spomeniete, dajte mi vedieť. Hocikedy. Aj o polnoci.“ Rozdá im kartičky so svojím menom a číslom, ktoré si dal vyrobiť na vlastné náklady. Uľahčuje to prácu. Už dávno prosil šéfa o vizitky, no ten o tom nechcel ani počuť. Vraj ako by ich oddelenie dopadlo, keby také veci chceli všetci?! Už dlho nemajú ani na opravu záchodov! Teraz teda rozdáva jednoduché biele kartičky, ktoré si sám navrhol vo fotošope a dal vytlačiť na tvrdom papieri za niekoľko centov.

Jediný otvor na povalu je v strope na chodbe za

kuchyňou. Vedie k nemu úzky skladací rebrík, ktorý rozložil, neistým krokom po ňom vystúpil, zaprel sa do drevených dvierok a odklopil ich. Nahliadne dnu, hlavu mu zahálí tma a jemná zatuchlina. Takéto priestory odmalička neznáša. Vlastne sa tmy trochu bojí. Nikdy to nikomu nepovedal, veď by sa mu smiali – hlavný vyšetrovateľ, a bojí sa tmy! Nikomu to na nos vešať nebude.

Keď mal asi sedem rokov, strávil na podobnom mieste takmer celý deň. To všetko kvôli jeho sprostému bratrancovi, ktorého doteraz považuje za idiota. Všetci boli na návšteve u akýchsi známych v obrovskom starom dome, pripomínajúcom kaštieľ. Obrovské priestory zívajúce prázdnotou vždy vábili malých chlapcov k husárskym kúskom. Marek, jeho hyperaktívny bratranec, rýchlo našiel schody na povalu, ktorú tvoril veľký priestor plný prachu, pavučín, starých harabúrd, drevených dosiek a trámov. Vo dverách bol kľúč, čo Marek hneď využil, a zamkol ho tam. Mohol búchať na dvere koľko chcel, nik ho nepočul. Celú miestnosť osvetľovali iba dve malé stropné okná, pokúšal sa nahmatať zapínač svetla kdesi na stene, ale nikde nič nenašiel. Všetky tie haraburdy hádzali čudné tieň, vyvolávali v ňom neistotu, strach, že spoza nich niekto alebo niečo vybehne a ublíži mu. Pamätá si,

že ho každé ťuknutie, šuchot či zaškrípanie drevenej dosky pod nohami vystrašilo takmer na smrť. Slabé zvuky odkiaľsi z diaľky, ktoré ani nedokázal definovať, samovoľné pohyby všetkých tých rokmi nahromadených vecí, možno myši, možno vtáky hopsajúce po streche... Vo svojom živote už videl rozsekané mŕtvol y ľudí, oddelené hlavy, nafúknuté sivomodré telá po vytiahnutí z vody, telá po týždňoch rozkladu, krvavé jatky, červy lezúce z úst či z nosa obetí, v hlave sa mu doteraz ozýva nárek pozostalých píliaci uši, ale to vymknutie na povale v detstve považuje za najhorší zážitok svojho života. Nakoniec sa krčil v kúte celé hodiny, bol už takmer presvedčený, že tam zahynie, keď sa otvorili dvere a uslzená mama ho odtiaľ zobrala. Marek za to vtedy poriadne schytal, pretože povedal, že kamsi odbehol, že netuší, kde je. Po hodinách hľadania a vykrikovania jeho mena po záhrade a okolí a po rozhodnutí otca zavolať políciu, sa Marek priznal. Od toho dňa sa ich cesty rozišli.

Vyšiel na povalu, ktorú osvetľuje iba jedno stropné okno, rozsvieti svetlo, ktoré najprv zabliká, a potom osvieti kopu harabúrd. To sa dalo predpokladať. Nový nábytok dole nahradil starý nábytok, ktorý je tu. Všetok. Sedačka a kreslá, stôl, skrine... dokonca umývadlo a kúpeľňová skrinka so zrkadlom. Po-

zrel sa do zaprášeného zrkadla a uvidel svoj obraz, s ktorým je čoraz nespokojnejší. Kedysi čierne vlasy pomerne rýchlo striedajú šediny, predtým jasný pohľad je čoraz unavenejší, a ani nevie, kedy sa mu pod očami objavili tmavé kruhy, ktoré predtým nemal. Zišla by sa mu dovolenka.

Jemne sa prehrabe vo veciach, zasvieti baterkou do tmavých kútov, či tam náhodou nezazrie náznak niečoho nezvyčajného, ale nič také tam nevidí. Aj tak to tu dá vyfotiť. Zíde dole, ešte raz prezrie spálňu, budík na nočnom stolíku ukazuje 13.37, mal by už ísť na stanicu spísať zápisnicu. Vráti sa do kuchyne, zrak mu spadne na nedojedený sendvič – dva krajce chleba, z prostriedku trčí syr, šunka a akási zelenina. Uvedomí si, že je dosť hladný. Poberie sa na odchod, keď vtom z diaľky zbadá pod tanierom čosi zastrčené. Najprv si myslí, že je to smet', kus chleba alebo syra, ale niečo ho nabáda, aby sa na to lepšie pozrel. Odsunie tanier, pod ktorým leží karta. V kartách sa veľmi nevyzná, ale marí sa mu, že karta, na ktorú práve pozerá, je piková sedma.

* * *

Nevie, čo to má znamenať, ani či to má niečo znamenať. Nikde sa však nenašli nijaké iné karty. Iba piková sedma zastrčená pod tanierom. Hneď ju dal

na rozbor. Samozrejme, nenašli sa cudzie odtlačky ani nijaké zvláštne chemické látky. Niektorí si teda dal záležať, aby tam neboli. Nová karta, priamo zo škatuľky. Ide o význam. Na internete sa dočítal, že táto karta znamená neprijemné prekvapenie, telesnú bolesť, ktorá nepochádza z choroby, je to skôr trest. Trest za čo? Mŕtvy bol podľa všetkého nekonfliktný typ, ale už veľakrát sa ukázalo, že aj keď to tvrdila rodina a priatelia zosnulého, potajomky žil iný život, skrýval istú svoju časť, o ktorej ani netušili a ktorá ho v určitom čase dobehla. Pravdepodobne to tak je aj teraz. Ale bolesť? Tak veľmi zase netrpel. Už má správu z pitvy. Patológ nenašiel nijaké iné zranenia či známky zápasu. Vrah ho jednoducho tresol po hlave neznámym tupým predmetom, a bolo rýchlo po ňom. V telefóne našli niekoľko esemesiek, písal si s nejakou Zuzkou, Ondrom a ktoviekým ešte. Nijaké intímnosti, ani zvláštne veci. Na posledný, odchádzajúci hovor, adresovaný akejsi Alene, zavolať ihneď. Ozvala sa mu nahnevaná žena, vraj prečo jej tak dlho nedvíha telefón. Keď jej oznámil, že nie je Samuel, že Samuel Lichý je mŕtvy, dostala hysterický záchvat, a keď bola trochu schopná opäť rozumne uvažovať, dohodol si s ňou stretnutie. Zrejme to bude jeho milenka. Aj keď je čudné, že niekoho mal, pri tom ako samotársky žil,

to od neho nečakal. Nasúkal do seba bagetu z bufetu, posledný, suchý kus mu zostal v krku, pokúšal sa ho zapíť, no akosi to nejde. Cíti sa ako hus, ktorú chcel niekto naštopať. Dá si ešte hlt hnusnej horúcej kávy, ktorú robil jeho kolega, vždy ju spraví slabú a nik ju nemá rád. Kus bagety mu vycestoval krkom späť a skoro ho vdýchol. Rozkašle sa ako už dávno nie. Ako malé dieťa, ktoré si zo sebou nevie rady. V tvári celý červený striedavo lapá po dychu a kašle, až kým ten kus nevykašle do servítky. Vtom mu zazvoní telefón. Peter. Jeho syn. Nechcel, aby sa volal rovnako ako on. Je to čudné. Ale chcela to tak jeho žena. Mal si vtedy presadiť svoje. Boli spolu desať rokov, teraz sú už vyše desať rokov rozvedení. Nikdy im to nefungovalo, aj vďaka nemu, no hlavne vďaka jeho práci. Nikdy nebol doma, nemal na nich čas. Nebol dobrým otcom. Vlastne sa čuduje, že to vydržali až desať rokov.

„Ahoj.“

„Ahoj. Prečo tak fučíš?“

„Niečo mi zabehlo.“

„A ja som si už myslel, že si naháňal nejakého zločinca,“ povie uštipačne. Tú iróniu má po ňom.

„Ako sa máš?“ Túto otázku zo srdca neznáša, ale teraz sa celkom hodí, pretože svojho syna nevidel už asi dva mesiace. Odkedy sa presťahovali s ma-

mou do iného mesta, vídajú sa čoraz menej, na to si už zvykol, ale čím je starší, tým viac mu chýba.

„Dobre. A ty? Napadlo mi, že by som mohol prísť na víkend.“

„To je super nápad. Potom sa ozvi.“

„Oci, zajtra je piatok.“

Zase stratil pojem o čase. Keby mu Peter neza-
volal, ani nevie, aký je deň. „Aha, dobre teda. Bu-
dem ťa čakať.“

„Tak ako minule?“

Je pravda, že minule naňho celkom zabudol, pra-
coval do neskorej noci, a keď prišiel domov, čakal
ho tam nazlostený syn s pohárom vína v ruke. Malo
to byť naopak. On mal predsa čakávať na svojho
syna, keď bol v puberte a večer si vyšiel von. Ako-
si to prepásol, rovnako ako kopu iných rodičov-
ských povinností. Tie boli všetky na jeho žene. Se-
dela s ním nad domácimi úlohami, chodila na
všetky jeho basketbalové zápasy, naučila ho šoféro-
vať, dokonca strieľať z kuše, pretože dakedy sa ve-
novala športovej streľbe. On ho vlastne, okrem ho-
lenia, nenaučil skoro nič. Ale to, že naňho minule
zabudol, by mu už nemusel pripomínať.

„Budem na teba čakať,“ povie rozhodne a zloží.
Dnes má ešte veľa práce.

* * *

O niekoľko hodín, podvečer, sedí v obývačke u Aleny Podzámskej, ktorá má napuchnuté očné viečka a červený nos od plaču. Je jasné, v akom vzťahu boli, ale aj tak sa jej na to musí spýtať.

„Pani Podzámska, poznali ste pána Lichého dobre?“

„Áno.“

„Je mi to nepríjemné, ale musím sa vás spýtať: mali ste s ním pomer?“

„Áno,“ povie bez okolkov.

„Dlhodobý?“

„Asi päť rokov.“

Dosť čudné. Mal s ňou pomer päť rokov a oči vidne sa s ňou nechystal bývať. Ľudia, zvlášť v jeho veku, nechcú zostať v starobe sami. Tak to predsa býva, či nie? Na druhej strane je fakt, že čím viac sa rýpe v ľudských životoch, tým má intenzívnejší pocit, že ľudí pozná čoraz menej.

„Dialo sa s ním v poslednom čase niečo nezvyčajné?“

„Nie.“

„Ste si istá, že ste si nič nevšimli?“

Žena sa zamyslí, vyzerá, že chce naozaj pomôcť, ale napokon záporne pokrúti hlavou.

„Ako často ste sa stretávali?“

„Tak často, ako to išlo. Asi raz za týždeň.“

„Prepáčte, že to hovorím, ale ak sa nemýlim, bol už dva roky na predčasnom dôchodku. Čo také robil, že si na vás našiel čas iba raz za týždeň?“

„To neviem.“

„Vy neviete?“

Žena znervózne, vidieť, že sú jej otázky nepríjemné. Sú nepríjemné aj jemu, a to aj po všetkých tých rokoch. Už trochu otupel, to áno, veľakrát kládol tie najnepríjemnejšie otázky, aké si človek dokáže predstaviť, a dostalo sa mu široké spektrum reakcií od všelijakých ľudí, ale toto je stále jedna z najnepríjemnejších častí jeho povolania.

„Nie.“

„Mal aj iné ženy?“

„Prosím?!“

„Stretával sa aj s inými ženami tak ako s vami?“

„Ja...“ žena sa rozplače.

„Prepáčte, ale musel som sa spýtať.“

„Pokiaľ viem...“ pokračuje cez vzlyky. „...tak nie. Myslím, že nie,“ napokon sa upokojí. „Určite nie.“

Sila sebaklamu je veľká. Človek si dokáže nahovoriť aj tie najabsurdnejšie veci, len aby mohol žiť v ilúzii bezpečia či lásky, aj keď podvedome vie, že to nie je pravda. Dokáže zniesť a zastierať aj vraždu, sexuálne zneužívanie, incest, a všetky možné